

ΑΝ ζωντανή Τανάγρα μέσα στα ράκη των μελανών της πέπλων τυλιγμένη, των πέπλων που ή αφελής, ή ανεπιτήδευτη πύχωσης φθάνει εις ύψος τέχνης, ή Φελλάλαχα ακολουθεῖ τὸν δρόμον της ἀνάμεισ' ἀπὸ δύο ἐκτάσεις ἀγρῶν, πού τὸ τέλος των δὲν φαίνεται...

Μέσα σ' αὐτὸ τὸ ἥρεμο βάθος με τῆς μονότονης γραμμῆς πού μόλις ἔδω κι' ἐκεῖ διακόπτονται ἀπὸ κανένα καλυδάκι με τὴν ὀριζόντια στέγη του, ἢ ἀπὸ κουρμαδιὲς πού ὑψώνουν εἰς τὸν οὐρανὸ τὸν ἀκαμπτον κορμὸν των, καὶ σείουν τοὺς κλάδους των με κινήσεις πού με κάμνουν νὰ αἰσθάνωμαι ὅτι ἀκούω θλιβερὰ ἐπιφωνήματα, ἢ Μαύρη Τανάγρα θριαμβεῖ.

Περιπατεῖ ἐλεύθερα, ἀγέρωχα ὑπερήφανα: περιπατεῖ με χάρι. Ἔχει κινήσεις ἀρμονικὰς, ἐντελῶς ἰδικὰς της.

Σὲ κάθε δῆμα πού ταλαντεύει ρυθμικά τὸ σῶμά της ἀκούεται ἕνας ἐλαφρὸς κροταλισμὸς εὐηχος ἀπὸ γυαλὶ καὶ μέταλλα.

Ἡ Φελλάχα λατρεῖται τὰ κοσμήματα. Αὐτὰ φαιδρύνουν τὸ συχνὰ μαῦρο φόρεμά της, με τὸν αἰωνίως μαῦρον πέπλον. Αὐτὰ ρίπτουν ἀνὰ λαμπάσπολυτίμων λίθων, ἐπάνω εἰς τὴν θερμὴν, εἰς χρῶμα σὰν χαλκὸς, σάοκα της.

Τώρα πού πλησιάζει, διακρίνω εἰς τὸ χέρι της, καθὼς τὸ ἔρριξε κωθρὰ, βαρεῖα κάτω, μιὰ ἐρυθρόχρομη ἀντανάλασι σὰν νὰ ἐξέβαψαν αἰφνίδια ὅλα τὰ πολύχρωμα γυαλίνα βραχιόλια, πού τὸ στολίζουν.

Εἰς τὸ τριγωνικὸ γυμνὸ μέρος τοῦ στέρνου της καὶ τὰ πλάγια τοῦ λαιμοῦ της τὰ σκουλαρίκια με τῆς πελώριες κυανὲς πέτρες, καὶ τὰ χρυσὰ φλωριά καὶ οἱ χονδροὶ κοράλλινοι κόκκοι, παίζουν τὸ ἴδιον παιγνίδι.

Ἐπλησίασε.

—Σαῖντα (καλημέρα), μοῦ λέγει, με χεῖλη σχεδὸν ἀκίνητα, καὶ φωνὴ κουρασμένη, πού φαίνεται νὰ βγαίνει ἀπὸ τὴν νύτη.

Στέκεται καὶ ζητεῖ θέσι γιὰ νὰ καθήσῃ. Ἐνα δυνατό ἄρωμα τὴν ἐλκύει: — Ἡ Φελλάχα λατρεῖται τὰ ἀρώματα — ὁσφραίνεται δυνατὰ με κινήσεις ἀνιχνευτοῦ ζῶον, καὶ ἀνακαλύπτει τὴν πηγὴ: — μιὰ γαζία.

Πλησιάζει καὶ πρὶν καθήσῃ κυττάζει τὰ φορτωμένα κλαδιά...

Ἄλλ' ὁ ἥλιος τυφλώνει... τὰ κλαδιά ἔχουν ἀγκάθια... θὰ χρειασθῇ νὰ σηκώσῃ τὰ χέρια της... Καὶ ἔλκεται ἀπὸ τὴ γῇ πού εἶνε στρωμένη ἀπὸ τὴν ἀρωματισμένην ἀνθησιν.

Ἡ Φελλάχα, θὰ περάσουν αἰῶνες ἴσως πρὶν εἰσπορέσῃς νὰ κυττάξῃς κατὰματα τὸν ἥλιον... πρὶν αἰσθανθῇς τὴν ἀνάγκη νὰ ζητήσῃς καὶ τι ἀπὸ ὑψηλά!...

Κάθεται λοιπὸν στὴ ρίζα τοῦ δένδρου καὶ μαζεύει με τὰ χέρια της μιὰ φουῖχτα ἀπὸ ἄνθη καὶ... χῶμα, τὰ τρῖβει, βυθίζει τὸ πρόσωπό της, καὶ ὁσφραίνεται, ὁσφραίνεται...

Ἡ κούρασσις ὅμως καὶ ἡ ξέστη με βοηθὸ τὸ

δυνατὸ ἄρωμα τὴν ναρκώνει, καὶ ἐνῶ τὸ ἕνα χέρι με τὸν ἀγκῶνα ἐπάνω εἰς τὸ γόνατο, στηρίζει καλὰ μέσα εἰς τὴν παλάμη τὸ βαρὺ ἀπὸ τὸν ὕπνο κεφάλι της, τὸ ἄλλο πού εἶχε τὴν ἴδια θέσι, γλιστροῦ καὶ ψαύει εἰς τὴ γῇ τὰ χρυσὰ χονδρὰ τὰ ἄνθη. Ἀμέσως τὰ μάτια της πού τὸ τεχνητὸ βάψιμο τῶν φλεφαρίδων, κάμνει νὰ φαίνονται τόσο λαμπρὰ, δύναν καὶ συγχρόνως τὰ χαλαρωμένα ἀπὸ ἕνα ἡδονικὸ μεϊδιάμα χεῖλη της, ἀφίνουν νὰ φαίνεται ἄλλη λαμπρότης... τὰ ἔκτακτα δόντια της. Καὶ με μιὰ ἔκφρασι μακαριότητος ἐπάνω στὴ μορφὴ της πού φαίνεται ἀκόμα νὰ ὁσφραίνεται, μένει ἀκίνητη, προσκολλημένη στὴν ἀγαπητὴ της θερμὴ γῇ, ἢ ὅποια τῆς παρέχει ὅ,τι ἐπιθυμεῖ...

Κοιμᾶται καὶ νομίζει ἡ εὐτυχισμένη Φελλάχα πού δὲν δὲν θὰ σηκωθῇ ὑψηλὰ τίποτε νὰ ζητήσῃ, ὅτι γι' αὐτὴν οἶχνει στὴ γῇ κι' ἐπάνω εἰς τοὺς μαύρους πέπλους της, τὴ χρυσὴ βροχὴ της ἡ γαζία!...

Γι' αὐτὴν ἄλλη ἐποχὴ, στρώνει στὴ γῇ τὸ γκινὸν-μοῖσι, τὸ ἀπαλόχρωμο ροδοπράσινο μυρωμένο βαμβάκι του...

Γι' αὐτὴν τὸ γιασεμί στὴ γῇ ἀπλώνει τῶν λευκῶν ἀστρον του τὸ χιόνι...

Κοιμοῦ ἤσυχᾳ, εὐτυχισμένη Φελλάχα!...

ΜΟΙΡΑΙΑ

ΕΣΤΙΑΔΕΣ

ΧΑΡΑΜΑΤΑ

Ἡ νύχτα τὸ λαγνὶ τῆς στραγγίζει
κι' ἀγάλια πρὸς τὴ δύσι ἔχει στραφῇ
τὰ ροδοδαχτυλάκια της ἐγγίζει
ἡ Αἰγυπία στοῦ βουνοῦ τὴν κορυφῇ.

*

Δὲν εἶνε νύχτα πειὰ, οὔτε μέρα ἀκόμα,
ὥρα θλιμμένη κι' ὥρα χαρωπὴ.
παρθενικὸ καὶ φοβισμένο στόμα
π' οὐτ' ὅχι κι' οὔτε νὰ ἰ θέλει νὰ πῇ.

ΣΑΝ ΠΟΙΟ:

Μαεμάρινο παλάτι ἀντίκριξεν
ἕνα μικρὸ φτωχὸ καλῦδι.
Κάποιος διαβαίνοντας ἐρώτησε:
—Τὴν εὐτυχία σὰν ποῖο νὰ κοῦβῃ;

*

Πές μου, καλῦδι. Κι' ἀποκρίθηκε:
—Μέσ' στοῦ παλάτι πάντα μένει.
—Πές μου, παλάτι. Κι' ἀποκρίθηκε:
—Μέσ' στοῦ καλῦδι εἶνε κοιμμένη.

ΚΑΙ ΔΕΝ ΧΟΡΤΑΙΝΩ

Τὴν Ὀμορφιά με πόθο τὴν ἀγκάλιασα
καὶ τῆς ἐπῆρα ἕνα φιλὶ στοῦ στόμα
κι' ὕστερα τὴν ἀφῆκα καὶ προσπέρασε
καὶ δὲν τῆς εἶπα, δὸς μου κι' ἄλλο ἀκόμα.

*

Κ' εἶδα τὴν Καλωσύνη τὴ γλυκόλογη
σὲ κάποιον δρόμο ἀγαθοσπαρμένο
κι' ἔμο' καὶ μικρὸς στὰ πόδια τῆς γονάτισα
καὶ τὰ φιλω—φιλω καὶ δὲν χορταίνω.

Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ